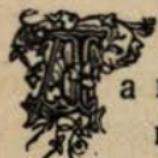

Сиракъ.

Разказъ отъ М. Косева.

а нѣма шумъ! — каза надзирателката и изподъ вѣжди изгледа групата възпитаници — сираци, събрани на слѣдобѣдна почивка въ общата зала на сиропиталището. Тя бавно притвори слѣдъ себе си вратата. Дѣцата стояха неподвижно нѣколко минути, като се вслушваха въ затихващите стѣжки на надзирателката. Обща въздишка се понесе изъ жглитѣ на залата, когато вратата се притвори и въ коридора стана тихо. Четири-годишната Катя безгрижно забарабани съ пълнитѣ си прѣстчета по стѣклото на прозореца, прѣзъ който се виждаше потъмнѣлото отъ облаци небе.

— Дѣждъ, дѣждъ! весело завика тя, когато първите капки накичиха прозореца. Ахъ, вижте, вижте! Чукъ-чукъ . . . Чукъ-чукъ . . .

— Ехъ, и тая недѣля не ще ни заведатъ на кинематографъ, — се обади нѣкое отъ по-възрастните дѣца. А ти, Катенце, като че се радвашъ на това.

— Владо, разкажи нѣкоя отъ миналите картини — каза слабичката Василка и умолително се приближи.

— Че какво? Съкашъ запитаха тѣжнитѣ тѣмни очи на момчето.

— Разкажи за „Кученцето и двѣтѣ му приятелки“ или за „Петърча“, — подеха наведнажъ нѣколко дѣца и се струпаха около Влада.